

Jarní Lerchovák

2016/ 2017

Vážení a milí,

vítejte u našeho jarního čísla Lerchováku pro školní rok 2016/ 2017. Konec školního roku se kvapem blíží a pomalu už tzv. stříháme metr do prázdnin. Někteří tento pomyslný metr stříhají už od září a tak je konečně na čase, vyhlásit oficiální cestou blížící se volné dny plné pohody. A k takovým dnům se vždy hodí nějaký dobrý kousek ke čtení.

Hned několik takových výjimečných děl máme pro Vás k dispozici v našem školním časopise. Na jeho vydání se podíleli žáci napříč celou školou, ať už byli z nižších ročníků, či z ročníků posledních. Jejich práce jsou krásné a jedním slovem zajímavé.

Přesvědčte se sami!

Tým Lerchováku

JARNĚNÍ ...

Já vím... jarnění... Ale všichni víte, co tím chtěl básník říci, že ano? Barvy, barvy, barvy, plevele a omamná vůně svádí přátelský boj s ještě místy vládnoucí bílou zimou. Mráz proti jaru, věčný souboj, který stejně nakonec podlehne přírodním cyklům... A jak to máte vy?

I takové může být jaro...

Po strastiplné nekonečné zimě nastalo pro alergiky smrtící jaro. Rodí se další havěť, které bude plný zasekaný internet. Až barevně oslepující květiny se dostávají na povrch této planety. Ze zasněžených hromad odpadků se stávají pouhé hromady promočených cárů. Z nepohodlných postelí nás probudí slepující svit slunce jako noční obrazovka mobilu. Bude déle zářit, tohle oslepující světlo, a proto nebudeme moci usnout a propadnout do nočních děsivých mūr. V zamlženém lese smrtí houby, které se budeme muset pokoušet hledat. Budou zase chodit unudění koledníci, kteří z donucení rodičů musí obcházet každou oběť, která jim za to, že ji zmlátí, dá jedno lihovou fixou načmárané vejce. Jaro nemám moc ráda a myslím si, že vy pro přečtení této práce také ne, pokud nejste extrémní optimisté.

Marie Marcová, 7. A

Je jaro ...

Ráno otevřu okno a do místnosti se mi nahrne plno čerstvého vzduchu. Všude venku je krásně zelená tráva třpytící se rosou. Všechno kolem jakoby ožilo. Sněženky pomalu a stydlivě vykukují ze země a vysoká tráva láká posadit se, na chvíli se zastavit a jen pozorovat tu krásu kolem. Všude létají neobvykle zbarvení motýlci. Všechny louky jsou poseté kytičkami a někdy je kytiček víc než samotné trávy. Květy září jako hvězdičky na nebi. Slunce příjemně hřeje a do vlasů chytáme teplý jarní vánek. Lidé tráví více času venku a slunce s jarní přírodou jim vykouzilo úsměv na tváři. Začal příjemný jarní deštiček a slunce se stále usmívalo a zářilo. Na obloze se naplnila úžasná barevná duha. Včeličky létají kolem a opylují každý květ. I pole jsou už zelená a plná zasazených rostlin. Nekonečné moře řepky začíná silně a dráždivě vonět. Všichni jsou nadšeni z jarního počasí.

Natálie Pinkasová, 7. A

Co ráda dělám ve volném čase?

Už když jsem byla malá, byla jsem hodně aktivní dítě. Měla jsem téměř samé kamarády kluky, ve všem jsem s nimi závodila a vždy jsem nad nimi vyhrávala. Volný čas jsem i jako malá holka věnovala sportu, což mi vydrželo dodnes. V zimě lyžování, bruslení v létě kolo, jízda na kolečkových bruslích a plavání.

V první třídě jsem chodila na pohybové hry a od druhé třídy mě maminka přihlásila do atletického oddílu v Sušici. Od samého začátku mě atletika zaujala a chodila jsem tam moc ráda. Ze začátku jsem dělala všechny atletické disciplíny. Mým prvním trenérem byl pan Prášek a pan Kyrál. Po třech letech jsem přestoupila do mladších žákyň a tam jsem už trénovala s panem Svobodou a panem Havlem hlavně běh. Běhala jsem kilometr, 800m, 300m 150m i 60m.

S atletickým oddílem jsem se zúčastnila všech závodů, přivázela medaile nebo alespoň získala pro oddíl nějaké body. Několikrát jsem se umístila čtvrtá a to mě hrozně štvalo. Od letošního roku jsem už v oddíle starších žákyň, trénuje mě pan Nešpor a teď asi měsíc mám novou trenérku Gabču. V únoru jsem byla poprvé v této kategorii na závodech v Praze na mistrovství starších žáků a žákyň Plzeňského kraje. Tam jsem závodila s holkami o dva roky staršími. Vůbec jsem nedoufala, že bych se mohla umístit, ale v běhu na 800m jsem byla druhá a přivezla stříbrnou medaili. Náš sušický atletický oddíl se umístil na 5. místě. Hodně závodníků se umístilo na velmi dobrých místech, celkem jsme přivezli nespočetně medailí a obdrželi pro atletický oddíl mnoho bodů. Trenéři nešetřili chválou.

Trénink mám 4x týdně, v pondělí, ve středu, v pátek a v neděli. I přes zimu trénujeme venku na stadionu a je to síla. Dvakrát jsem byla s trenérem z Prahy panem Nešporem na víkendovém soustředění na Zadově. Tam jsme trénovali od rána do večera. Také se účastním závodů v přespolním běhu a jezdím i na závody za svoji základní školu. I na těchto závodech jsem měla úspěch a přivezla jsem medaile a pro školu i pohár.

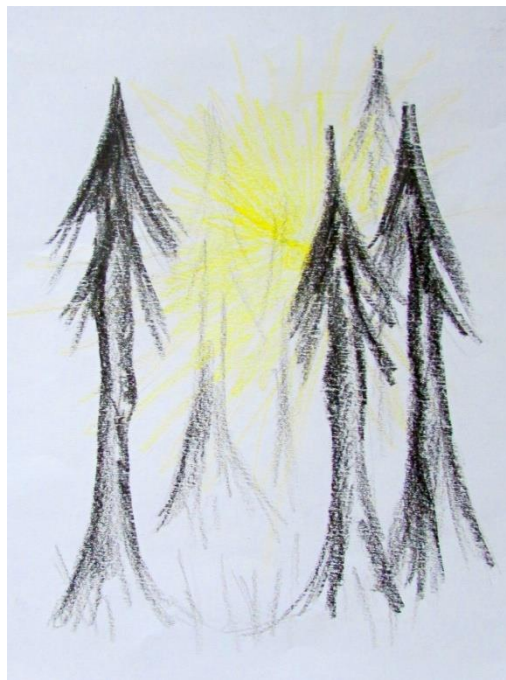
Atletika mě moc baví, věnuji ji všechnen volný čas. Chci i nadále pokračovat, trénovat a mít úspěch na závodech. Nedovedu si představit, že bych měla s atletikou skončit.

Veronika Simetová, 7.A

Pojďme se bát...

Krysa

Byl obyčejná noc, jako každá jiná, lišila se jen v tom, že jsem nemohla spát. Převalovala jsme se na polštáři a přemýšlela, jak usnout. Rodiče už dávno spali. Podívala jsem se na hodiny a zjistila, že právě odbila půlnoc. „Dnes už nejspíš neusnu.“ postěžovala jsem si a vyšla na balkon. Chtěla jsem se nadýchat čerstvého vzduchu a trochu se provětrat. Dívala jsem se do noční krajiny, na domy, na zahrady a na rozkvetlé lesy kolem vsi. Vše už spalo, v oknech se nesvítilo a zahrada byla tichá. Ozýval se jen šelest stromů ve větru. Znělo to jako zpěv. Velmi smutný až plačtivý. Náhle jsem zpozorovala v nedalekém lese světlo a ihned jsme začala přemýšlet o tom, kde se tam to zář vzala. Nevím, proč jsem se tak rozhodla, ale umínila jsem si, že na to místo zajdu a zjistím, co je to za světlo. Oblékla jsem si mikinu, boty a s baterkou jsem vyrazila po noční krajině.

Už jsem prošla ztichlou vesnicí a vystoupila na kopec. Domky v dáli se topily ve tmě a já jsem právě vstoupila do lesa. Na chladné zemi se válely chuchvalce mlhy a v korunách bylo ticho. Ani ten vítr již nezpíval. Najednou jsem zpozorovala světlo a šla jsem za ním, ale v jakém děsu jsem ztuhla, když jsem spatřila tu hrůzu. Viděla jsem obrovskou krysu, velkou asi jako člověk. Její srst zářila tak silně, že mě z toho bolely oči. Seděla na hromadě kostí. Ale jaké to byly kosti... lidské! Neudržela jsem se a vykřikla. V tom mě krysa zpozorovala a s ohavným rykem mě začala pronásledovat.

Zakopávala jsem o kořeny a vše se kolem mě míhalo. Byla jsem vyčerpaná a utíkala jsem z posledních sil. Ale té kryse jakoby stále víc přibývaly síly. Jakoby sílila z mého strachu a zoufalství. V poslední vteřině, kdy už jsem cítila, jak mi funí na záda, jsem vběhla do opuštěné kůlny, kde jsem urputně držela kliku. Krysa, ale rozdrápala dveře a vnikla dovnitř. Už jsem viděla její bílé tesáky, jak se přibližují, její zlé oči a její srst, která tak blyštivě zářila.

Ale najednou ve vesnici zakokrhal kohout a krysa s příšerným řevem zmizela. Dodnes mám tu strašnou příhodu před očima a lituji mé zvědavosti. Toho strašného obrazu zářící krysy se už asi nikdy nezbavím. Nebo to byl jen sen?

Tereza Roučková, 8.A

Jaro na zahradě

Andrea Šlapáková, 3. D

Sedím tak jednou v altánu a vidím,
jak kočka leze přes bránu.
Copak tu chce hned po ránu?
Co ti vrabčáci v záhoně asi hledají?
Snad naše ředkvičky jim nezachutnají.
Pampelišky kvetou v trávě,
včelky usedají na ně.
Kam se poděly hlavy sněženek?
Snad příští jaro znovu uvidím jejich květ.

Jaro

Zuzana Klimendová, 3. D

Venku slunce svítí,
na louce už roste jarní kvítí.
Ptáčkové nám zpívají,
jistě jaro vítají.
Příroda se probouzí,
na tváři nám úsměv vykouzlí.

Jarní den

Andrea Šlapáková, 3. D

Jakmile otevřu své oči po ránu,
Neznámá síla táhne mě ven.
Chci chvilku posedět v altánku,
cítit, jak sluníčko ohřívá zem.
Bílá peřina dávno už zmizela,
ptáci si trénují písničky.
Jaro vše obsadí docela,
na svět už vykoukly i první kočičky.
Na modré obloze slunce se usmívá,
každého láká ven.
To jarní počasí v srdci nás zahřívá,
kéž by byl takový každičkový den.

Školní trápení

Začíná nám chemie

paní učitelka Kavalová

se z nás asi pomine.

A co třeba matika?

Ve slovní úloze kočka snědla králíka.

Na tělocviku

to se nám chce do breku,

na přírodopise

o člověku učíme se.

A v mém sešitě zeměpisu

ztrácím se ve svém rukopisu.

Na češtině nám nejdou velká písmena,

že se z toho paní učitelce tiskárna rozbila.

Né, pětku né na hudebce zpíváme

a další písňe pak posloucháme.

A ty storky na fyzice,

ty nás baví nejvíce.

Dějepis nás baví asi nejvíc

a teď sbohem, odlétám do Bradavic,

tady už je velký hic!

Hromířová N., Weiss F. (8.B)

Pokračování seriálu: Naši báječní učitelé

<u>OTAZKY:</u>	<u>ODPOVĚDI P. U. KAVALOVÉ:</u>
<u>Nejoblíbenější písnička?</u>	Mám ráda Pink a Adele.
<u>Nejoblíbenější film?</u>	Vzpomínky na Afriku.
<u>Nejoblíbenější knížka?</u>	Žízeň po životě.
<u>Baví Vás vaše profese?</u>	Jo, baví.
<u>Co Vás inspirovalo k tomu že jste začal/a učit?</u>	To nevím, spíš okolnosti mě přinutily.
<u>Nejoblíbenější předmět?</u> <u>Učíte ho?</u>	Chemie a matika, učím jen chemii.
<u>Názor na školní jídelnu?</u>	NO COMMENT!
<u>Jaké 3 věci byste si s sebou vzal/a na pustý ostrov?</u>	Rodinu a něco čím se zabavím.
<u>Vaše motto?</u>	Co mě nezabije to mě posílí.
<u>Nejoblíbenější třída?</u>	8.B akorát se neučí.
<u>Vysněné místo na bydlení?</u>	Tam kde žiju na Šumavě.

<u>OTAZKY:</u>	ODPOVĚDI P. U. KOPŘIVOVÉ:
<u>Nejoblíbenější písnička?</u>	RadioAktiv
<u>Nejoblíbenější film?</u>	Pohádky
<u>Nejoblíbenější knížka?</u>	Detektivky a sci-fi
<u>Baví Vás vaše profese?</u>	Ano.
<u>Co Vás inspirovalo k tomu že jste začal učit?</u>	Moje teta.
<u>Nejoblíbenější předmět? Učíte ho?</u>	Matika, učím.
<u>Názor na školní jídelnu?</u>	Jsem ráda za saláty ale dala bych jim trojku.
<u>Jaké 3 věci by jste si sebou vzal na pustý ostrov?</u>	Wi-fi, počítač, mobil.
<u>Vaše motto?</u>	Žádné nemám.
<u>Nejoblíbenější třída?</u>	Mám ráda každou jinak.
<u>Vysněné místo na bydlení?</u>	Domeček u lesa a vody.

<u>OTAZKY:</u>	ODPOVĚDI P. U. LIŠKOVÉ:
<u>Nejoblíbenější písnička?</u>	Patiece- Guns&Roses
<u>Nejoblíbenější film?</u>	Líbáš jak Bůh
<u>Nejoblíbenější knížka?</u>	Inferno nebo Královský drahokam
<u>Baví Vás vaše profese?</u>	Docela jo. *smích*
<u>Co Vás inspirovalo k tomu že jste začal/a učit?</u>	Ráda jsem si s kamarádkami hrála na školu.
<u>Nejoblíbenější předmět? Učíte ho?</u>	Němčina, ano učím.
<u>Názor na školní jídelnu?</u>	Občas dobrý občas ne. Saláty jsou super.
<u>Jaké 3 věci byste si s sebou vzal/a na pustý ostrov?</u>	Svého šikovného chlapa a syny.
<u>Vaše motto?</u>	Vím že nic nevím.
<u>Nejoblíbenější třída?</u>	9.C samozřejmě.
<u>Vysněné místo na bydlení?</u>	V teple u moře.

To be continued...

Dotazník vytvořil a vyplnil František Weiss, 8. B

Jaké to asi bude...?

(ze slohových prací 9. B)

Milá Mio,

hned ze začátku se ti omlouvám za to, že jsem ti vybrala jméno, které není v českém kalendáři, takže bohužel nemůžeš slavit svátek. Pokud mě tvůj otec poslechl, tak ti je právě 16 let a máš za sebou 1. rok na střední škole. Mrzí mě, že jsem tě nemohla podporovat při těchto důležitých zkouškách, ale věř, že jsem stále s tebou. Doufám, že tě všichni podporují v tom, co chceš dělat a o čem sníš. Taky mě mrzí, že tě nikdy neuvídím maturovat, nebo i studovat na vysoké škole, vím, že to byl odmala tvůj sen. Nikdy nepoznám tvé děti, nikdy neuslyším smích svých vnoučat a ani je nikdy nebudu moct pochovat. Tak strašně ráda bych ti pomáhala, jenže ještě když jsem byla s tebou, neměla jsem už tolik sil, abych se o tebe dokázala postarat sama, protože mi to moje nemoc nedovolovala.

Když jsem tě naposledy viděla, bylo ti 14 let a byla jsi tak hrozně moc krásná, ale nejvíce se mi do paměti zaryla vzpomínka na to, jak jsem tě poprvé držela v náručí. Byla jsi takový malý uzlíček štěstí, byla jsi tak drobná, až jsem se bála, že ti něco udělám. Užívala jsem si s tebou každou chvíli, tvoje 1. krůčky, slova, dokonce i lásky. Pokaždé, když se objevila duha, musely jsme rychle vyběhnout ven, abys ji zachytila v celé své kráse. Vždy při pohledu na ni se ti tak krásně rozzářily oči. Milovala jsi jí. Moc bych si přála tě ještě jednou takhle vidět, takže až zase vyběhneš ven, aby ses na ni podívala, myslí na mě, na to jak tam s tebou stojím a hledím na tu škálu barev. Přestav si, že tě držím za ruku a věř, že v tu dobu tam s tebou opravdu budu.

Moc tě miluji, nedokážu popsat jak moc. Neplač prosím, teď mi je už dobře a nic mě netíží. Budu tě doprovázet kamkoliv půjdeš, i když si to třeba nemyslíš, ale správná matka své dítě nikdy neopustí a tohle jsem už tak trochu porušila. Doufám, že se na mě tedy moc nezlobíš. Je těžké se s tebou loučit, takže to ani neudělám.

Miluji tě, holčičko moje.

S láskou máma

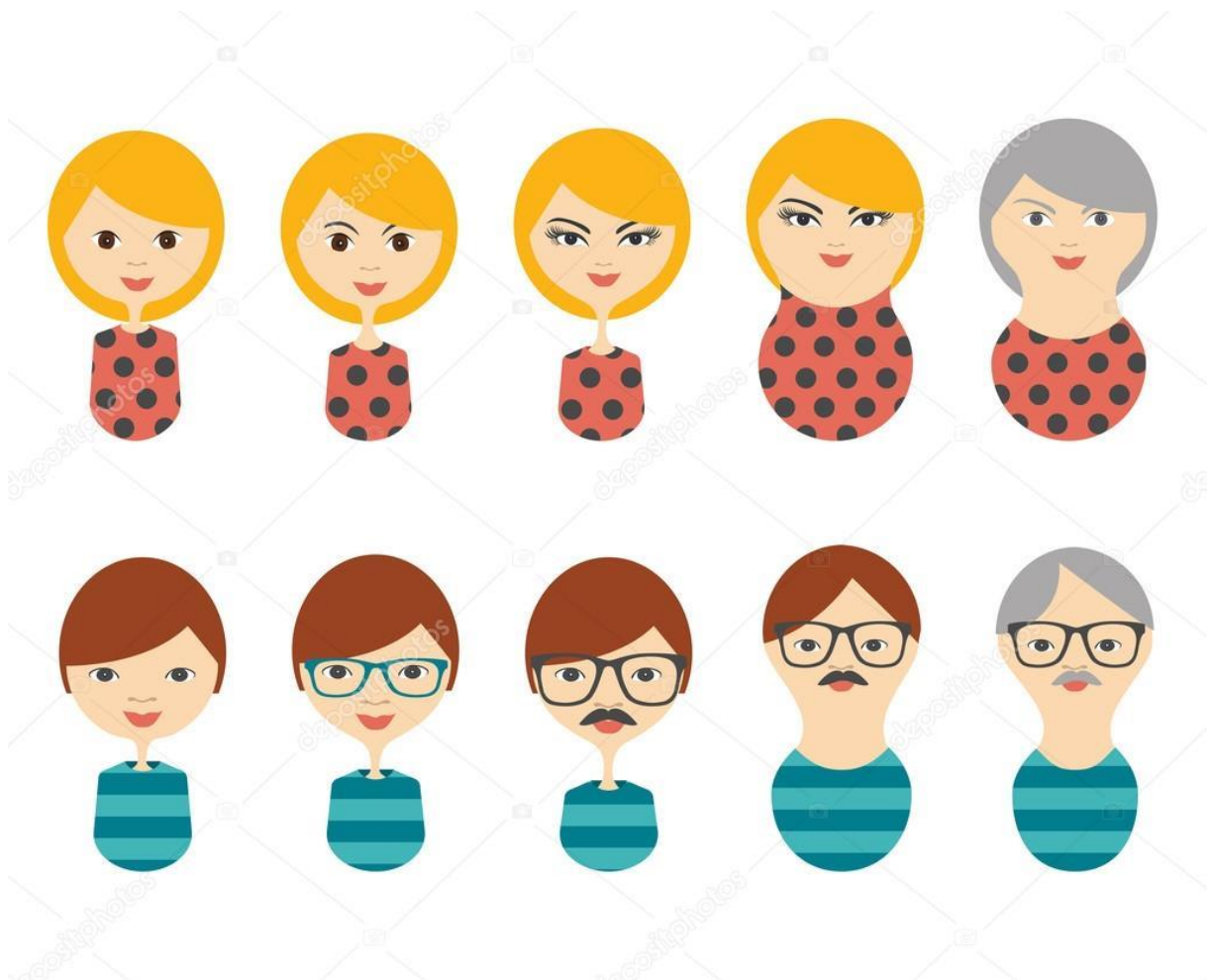
Můj drahý synu Jakube,

chci ti dát pár rad do života, ale nevím, kde začít. Asi si budeš myslet, že tě chci nějak poučovat, nemusíš tyto rady respektovat, ale byla bych ráda, kdyby ano.

První věc, kterou bych ti chtěla napsat je, abys dělal to, co tě baví, i když se ti to budou ostatní snažit rozmluvit. Chceš malovat? Maluj. Chceš zpívat či tančit? Jen do toho. Nikdo ti v tom nebrání a já tě v tom budu podporovat. Druhá věc. Nenech sebou manipulovat. Pokud ti někdo řekne něco, do čehož se ti nebude chtít, tak to nedělej. Další věc. Dělej to, co uznáš za vhodné. Jestli chceš jet třeba do Anglie, nebo někam jinam, já ti v tom bránit nebudu.

To je tak asi všechno, co jsem ti chtěla napsat. Kdyby ses ptal, kdy byl tenhle dopis napsán, tak jsem ho psala svou rukou jako domácí úkol ve škole, když mi bylo 14 let. Proč zrovna tohle? Je to proto, že nechci, abys zažil to, co já a myslím, že trocha volnosti ti neuškodí.

Tvoje maminka

Ve světě skřítků

Gertrúda

Můj skřítek je na první pohled velmi krásný a milý, ale ten kdo ho zná, ví, že je i velmi originální a sympatický.

Jeho krásná hubená a vysoká postava dokonale ladí s jeho vlasy, které jsou mimochodem krátké a na pankáče, ale barva jeho, samozřejmě úžasných vlasů, je zeleno-červená. Ptáte se na oči? Ano jeho oči jsou velké, zelené, nalíčené a rozzářené. Jeho čelo je nízké, široké, naleštěné. Chtěli byste vědět, jaký má nos? No, nos má velký se zlatým kroužkem, je hodně dlouhý a má ho velmi usmrkaný. Jeho rty jsou velké, bujné a hlavně rudé jako rajče. A jaké má tváře? Červené a velmi tlusté. Gert'a, jak se jí také někdy říká, má ten nejmilejší a nejpříjemnější pohled na celičkém světě. Její hlásek je jako konipásek, prostě úžasný. Řeč je rozhodně česká, jaká taky jiná, že? Její houpavá chůze je tak skvělá, že jí můžete jen závidět. Abych nezapomněla, oblečení je mimořádné. Bílá sukně s růžovými flitry a k tomu stejné tílko, je to ideální módní skřetí trend.

S tímto skřítkem bych se rozhodně chtěla někdy setkat. Moje kamarádka Ali už chodí po lese a volá: "Gertí!!!" Doufám, že Gertí k Ali jednoho dne přijde a ona ho bude moci ukázat i mně.

Anička Doležalová, 6. B

Flora

Můj skřítek je spíše elf. Jmenuje se Flora, protože vládne rostlinám, ale i zvířatům. Je velká, hubená. Šaty jsou zbarvené do tmavě růžové barvy a jsou sepnuté dvěma odlišnými zlatými sponami. Oblečení jinak střídá podle ročních období plus kočár, ve kterém jezdí. Můžete se s ní setkat na její planetě Domino.

Je milá a její pohled každé zvíře či rostlinu uklidní. Její obličej má tvar kulaté podlouhlé elipsy. Vlasy má rozdělené do pramenů, ve kterých se jí střídá hnědá a bílá barva. V jejích vlasech je zasazena zlatá spona se zelenými drahokamy. Oči má úzké a docela velké a nevinné, ozdobené zelenými očními stíny. Rty září rudou barvou. Růžovoučké tváře jsou tak světlé, že jí splývají s obličejem. Uši má samozřejmě jako každý elf špičaté. Nosí v nich náušnice ve tvaru květiny s okvětními lístky v barvě šatů. Čelo kráší zlatá čelenka. Na ruku nesmí chybět květinové náramky. Nehty si lakuje na zeleno.

Je užitečná tím, že uzdravuje zvířata a rostliny, umí splynout s okolím. Myslím, že je to úžasný elf a moc bych se s ní chtěla setkat.

Jana Šmrhová, 6.B

Mára

Dámy a pánové, chtěl bych Vám představit Máru. Celým jménem se jmenuje Albert Ahmed Mára Šéfis. Bydlí v L. A. Můžete ho potkat každý pátek v Apple storu, je tam na brigádě. Je to normální kluk.

Je sportovní postavy. Má krátké hnědé vlasy. Jeho oči jsou zelené, trochu šilhá. Líbí se mu parkour, takže je často odřený.

Nosí černou mikinu s fialovým nápisem „PK“ a růžové tepláky značky Enjoy the trump.

Chtěl bych se s ním potkat, zaskákali bychom si společně a poslali si žádost o přátelství na FB.

Jan Marek, 6. B

Jednorožec

Můj skřítek jménem Jednorožec bydlí v duze, nečekaně =). Můžeme ho teda jí potkat kdekoliv. Kouzelné schopnosti jsou takové, že může vyčarovat tolik jídla, že to ani nespořádáte. Ale hlavně každý, kdo ji potká, začne mít okamžitě lepší náladu a vykouzlí se mu úsměv na tváři. Její velkou zvláštností je její růžovo modrý roh. Na první pohled se zdá bláznivá, ale celkem moderní.

Má krásné velké modré oči s černými linkami a dlouhými řasami. Co nelze přehlédnout? Její zářivé blond vlasy. Tělo je velmi štíhlé a vypracované. Nesmím zapomenout na její pusu. Je černá jako uhlí. Krk je docela malý a štíhlý. Nosí na něm černý náhrdelník připomínající obojek pro psa. Oblečení na mě působí velice moderně a stylově. Nosí výrazný top a velice barevnou sukni, která je na koncích různě zastřižená. Boty jsou spíše kotníčkové a zbarvené do modra.

Můj vztah k ní je velmi duhový a krásný. Moc se mi líbí a určitě bych se s ní chtěla potkat. Byla by s ní určitě obrovská sranda.

Alice Purkarová, 6. B

Jaro-léto

Eliška Vážanová, 3. D

Jaro, jaro, kde si se tu u nás vzalo?

Čekali jsme na tě dlouho,

avšak ty jsi někde zabloudilo.

Svetry, šály, čepice, konečně už hodíme do skříně.

Venku už se na nás třpytí kytky,

kteřé jaro přinášejí.

Rosa na nich ulpívá,

vždyť její název je sněžěnka.

Stromy se už zelenají

a všichni zemědělci na pole vyrážejí.

Osivo či brambory,

vše mizí pod hlínou na poli.

Všichni pilně pracují,

ale ženy se už obávají.

Nadchází už ten čas,

kdy výprask dostanou zas.

Velikonoce jsou tu

a s nimi pomlázky a řehtačky,

slyšíme každý rok.

Po těchto svátcích nastává změna další.

Vysoké teploty k nám léto přinášejí.

Léto, léto, budeš mít pro nás zase vedro?

Teploty jsou vysoké

a my chceme být v ledničce.

Ochladit se však můžeme,

když nanuk slízáme.

Někdo ale sladké rád nemá,

a proto je pro něj koupaliště jasná volba.

Na koupališti se máme skvěle,

protože skákat do vody je moc pěkné.

Hlavně nastal čas dovolených,

kdy taťka s mamkou do práce nemusejí.

Prázdniny máme

a na školu zapomínáme.

Cestujeme,

kde se dá.

Na tábory, k moři,

ale i k babičkám na cukroví.

Léto je hezčí,

když maliny se na zemi krčí.

Jahody,

o těch nikdo nemluví,

s napětím se červené vyhlížejí.

Co se také vyhlíží, jsou houby,

které si taťka na zimu nasuší.

Maminka si některé naloží,

abychom v zimě mohly tyto dobroty využít.

Léto je super,

ale jeho čas omezen.

Doufejme, že bude dlouhé,

aby zážitků jsme měly hodně.

Léto krásné, loučíme se.

S podzimem chtě nechtě, se přivítáme!

Co pro mě znamená přátelství?

Přátelství je něco, bez čeho nelze žít. A člověk, který nemá přátele, je určitě velice nešťastný. Ale kdo jsou praví přátelé? Jak se poznají? A jak bychom se sami měli stát dobrými kamarády? To musí zjistit každý sám a i já jsem několik let hledala pravé přátele.

Myslím si, že pravý kamarád je ten, který s tebou tráví krásné chvíle, ale i špatné a nikdy tě nenechá bez pomoci. Když jsem byla malá, tak jsem neměla správné přátele, ale v druhé třídě jsem našla kamarádku, se kterou kamarádím dodnes, a stále jsme nejlepší kamarádky. Dále mam také další přátele, kteří mi pomůžou a já zas jim, ale netrávím s nimi tolik času.

Většinu kamarádů jsem našla až na druhém stupni a nejen ze školy, do které chodím, ale i ty, které jsem znala dřív. Jenže jsem se s nimi moc nebavila a až teď zjišťuji jejich pravou povahu, která mi zůstávala dříve skryta.

Myslím si, že každý najde své pravé přátele postupem času. A jelikož se člověk dostává stále do jiného kolektivu, nachází si i jiné kamarády.

Tereza Roučková, 8. A

Kamarádství je podle mého názoru jednou z nejdůležitějších věcí v životě. Lidé by se nesmáli s cizími lidmi a svět by vypadal jako na pásce starého černobílého filmu, byl by tak trochu mrtvý. Nic by nebylo jak je dnes, ve školách by i žáci nepovídali, neměli by si totiž co říct. Jsem rád, že kamarádství existuje, avšak každý bere kamarádství jinak, někdo bere kamarádství jako zbytečnost, podle mě je tento člověk naivní a ani si neumí představit svět bez přátel. Podle mého názoru je totiž život bez přátel jako hudba bez zvuku.

Libor Potužník, 8. A

Přátelství je mezilidský vztah, který se vyznačuje vzájemným porozuměním. Lidé v tomto vztahu se vůči svým protějškům chovají ohleduplně a pro své přátele chtějí to nejlepší.

S prvním přátelstvím se setkáváme již v dětství. Naši rodiče a nejbližší rodina nám poskytují lásku, klid a bezpečí, které v prvních měsících potřebujeme.

Z ruky rodiny velmi brzy vyrazíme do světa a začneme poznávat další lidi. Mateřská škola, dětské hřiště, kamarádi ze sousedství, později děti ve škole a na kroužcích mohou být brzy též našimi spřízněnými dušemi.

Z některých z nich se časem můžou stát opravdoví přátelé, se kterými nám je dobře a můžeme se na ně spolehnout. Mají radost z našich úspěchů, prožívají s námi i naše prohry a pomohou nám v nouzi. Některé kamarády ztratíme v průběhu života. Příčiny tohoto bývají různé. My všichni se vyvíjíme, vzděláváme, působí na nás různé vlivy. S člověkem, se kterým jsme si skvěle rozuměli, náhle však nenajdeme společnou řeč a naopak.

Domnívám se, že mít dobré přátele je stejně důležité jako pít vodu nebo dýchat vzduch. Bez dobrých přátel by byl náš život chudý a smutný. Jsem velmi šťastný, že můj život je na přátele bohatý. Doufám, že si toto bohatství zachovám i nadále.

Jakub Svatek, 8.A

Óda na fyziku

Ondra doma naříká:

„ Zítřka je zas fyzika.“

Stoupá jeho napětí,

nemá o ní ponětí.

Učí se už hodinu

nakloněnou rovinu.

Běda, běda, třikrát běda,

nezná zákon Archiméda!

Hrůzou přechází mu zrak,

když se učí měřit tlak.

Vzorečky se drtí dál,

ať tam něco spočítá.

Novák O. (8. B)

Škola

Díky škole znalosti mám,

i když je tam občas nuda,

ale vydržím to kvůli prázdninám,

a vůbec se naučit byla by škoda.

U kasy mě nikdo neošidí,

když v matice naučím se počítat,

budu mít možnost poznat víc lidí,

když anglicky si s nimi dokážu povídat.

Gramatiku se učím na hodinách češtiny,

a knihy tam probíráme rozmanité,

ale i ostatních předmětů hodiny,

dají mi spoustu toho, co je důležité.

Krejčová A. (8. B)

Podzimní příběh jedné lavičky

Na kraji lesa stála lavička. Pro některé lidi jen obyčejná lavička. Ale i taková obyčejná lavička toho v sobě tolik skrývala a psalo se v ní dost smutných, veselých i depresivních příběhů.

Na tuhle lavičku si každý den přicházela číst dívka, jejíž jméno, příběh, minulost nebo povahu nikdo neznal. Dnes přišla přesně v 15:09 s hrníčkem horkého čaje, deku a samozřejmě knížkou. Měla krásné zrzavé, vlnité vlasy, jež jí sahaly do půlky zad, smaragdově zelené oči a velmi mnoho pih na nose a lehce kolem jeho okolí. Na sobě měla vínové šaty, přes které si jen přehodila černý svetřík na knoflíky.

Této dívky si všiml mladík, jenž na ono místo přišel za cílem inspirace k malování obrazu. Roztáhl si deku do spadaného listí, rozevřel si tvrdé desky, na které položil papír a dal se do malování tohoto krásného místa.

Po chvíli si všiml dívky, sedící na lavičce a začtené do knížky, takže o jeho přítomnosti nejspíše netušila. Byla tak nádherná, jako dívka z nějakého obrazu.

Na nic nečekal a dal se do malování. Rozhodl se jí namalovat. Dívku, začtenou do knížky na lavičce, okolo které leží spadané listí ze stromů tyčících se nad tou nádhrou. Rudovláska se zrovna chystala usrknout si čaje, když si ho všimla. Milým pohledem se na mladíka podívala, přičemž zavřela knížku, vymotala se z deky a dala se na odchod.

Mladík ji však zastavil a poprosil ji, aby zůstala, protože se momentálně stala součástí jeho obrazu. Dívka se však na mladíka jen omluvně podívala a otevřela knížku. Mladík nechápal... rudovláska našla v knize větu „Omlouvám se...“, pak znovu zalistovala a z další věty ukázala slovo „zítra.“ Knížku zavřela, zamávala a odešla. Mladík netušil, co si o tom všem má myslet. Jako by byla němá...

Další den si tedy opět vzal desky s papíry, barvy, deku a vydal se na místo. Byla tam, opět seděla zachumlaná v dece a stočená začtená do knihy. Nechtěl ji rušit, a tak si opět roztáhl deku a pustil se do domalovávání rozdělaného obrazu. Když si toho dívka všimla, usmála se, otočila list knihy a pokračovala ve čtení. Pak se ale rudovláska koukla na své kapesní hodinky, vymotala se z deky, knihy opatrně vložila do ruksaku a poklepala mladíkovi na rameno. On se na ni jen podíval a řekl: „Já vím, zase zítra.“ Dívka se usmála a přikývla, poté zamávala a odešla.

Další den to probíhalo úplně stejně. Pak se však mladík zvedl a i s deskami přišel až k dívce, aby jí obraz ukázal. Dívka zůstala jen ohromeně sedět. Bylo to nádherné. Znovu otevřela knížku a hledala příslušná slova, jimiž by se mladíkovi vyjádřila. Byla opravdu němá, ale nepřišlo mu vhodné se jí na to vyptávat, a tak se začali bavit o knihách. Rudovláska vždy vyhledala příslušná slova v knihách, a tak spolu komunikovali. Od této chvíle se spolu začali takto scházet každý den. Mladík jí ukazoval své obrazy a nacházeli vždy nová a nová témata ke konverzaci.

Jednoho dne však dívka nepřišla. A ani další den. Takhle to šlo čtrnáct dní. Mladík na ni čekal a ona nikdy nikde. Poté mladík na místo přestal chodit a začal mít spoustu dalších starostí, přičemž na dívku zapomněl. „Křach“ ozvalo se a mladík otevřel oči. Rychle se posadil na postel a nechápavě se rozhlížel, aby zjistil, co ránu vyvolalo.

„Síriusy...“ vykřikl a naštvane se na černého kocoura podíval. Kocour převrhl misku s granulemi.

Ten den se mladíkovi v práci vůbec nedařilo. Po práci si koupil kávu s sebou a šel si na chvíli do parku pročistit hlavu. Posadil se na lavičku a přemýšlel, když v tu chvíli si vzpomněl na tu nádhernou dívku. Zvedl se z lavičky a ulicemi se vydal na metro. Opět přemýšlel nad tou nádhernou dívkou a narazil na starý antikvariát. Vešel dovnitř a došla mu jedna zásadní věc.

Vše mu došlo, když pozdravil a dívka pracující v antikvariátu, co právě seřazovala knihy zpět do polic, kývla na pozdrav. Byl to jen sen... pouhý sen, asi by nad tímto zvláštním snem přemýšlel, ale dívka z jeho snu momentálně stála před ním...

Katy Drhová, 7.A

Naše rodná Sušice

**Je Sušice vysoko pod nebem,
pod nimi v dáli běží můj rodný kraj, má zem.
V obzorech tmí se Dlouhá ves, dole je Mokrosuk,
stará Zdouň sluncem září v zeleni smavých luk.**

**Chladivé od strání Křepčína
podzimu zlato nosí Otavě do klína.
Tu na těch horách, jen kámen roste z nich
a tvrdý je tu život a někdy sladký smích.**

**Políčka úzká zrají vysoko pod lesy,
tesklivě hovoří krása s nebesy.
Ale když zima bílá přikryje Svatobor,
tu v celém světě není nad krásu našich hor.**

Adéla Löffelmannová, (8. B)

Krásné prázdniny všem!!!